

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 10Sžo/43/2016
Identifikačné číslo spisu: 7014200790
Dátum vydania rozhodnutia: 31.05.2017
Meno a priezvisko: JUDr. Zuzana Ďurišová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2017:7014200790.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zuzany Ďurišovej a členov senátu JUDr. Jany Hatalovej, PhD. a JUDr. Eleny Berthotyovej, PhD. v právnej veci navrhovateľa: EURO-ANRIL AUTO PREDAJ, s.r.o, IČO: 31 732 411, Družstevná pri Hornáde II/345, proti odporcovi: Centrum právnej pomoci, Kancelária Košice, Moyzesova 18, Košice, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia odporcu sp. zn. 3805/2014-KaKE, R. z. 36777/2014 zo dňa 26.06.2014, na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach č. k. 5Sp/31/2014-35 zo dňa 1. decembra 2015, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Košiciach č. k. 5Sp/31/2014-35 zo dňa 1. decembra 2015 p o t v r d z u j e .

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

Krajský súd napadnutým rozsudkom podľa § 250q ods. 2 zákona č. 99/1963 Zb. Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O.s.p.“) potvrdil rozhodnutie odporcu sp. zn. 3805/2014-KaKE, R. z. 36777/2014 zo dňa 26.06.2014, ktorým rozhodol, že navrhovateľovi v zmysle ustanovenia § 5b ods. 6 zákona č. 327/2005 Z. z. o poskytovaní právnej pomoci osobám v materiálnej núdzi (ďalej len „zákon o poskytovaní právnej pomoci“) nepriznáva nárok na poskytnutie právnej pomoci. Navrhovateľovi právo na náhradu trov konania nepriznal a uložil mu povinnosť zaplatiť súdny poplatok v sume 35 Eur do 3 dní odo dňa právoplatnosti tohto rozsudku.

Krajský súd v odôvodnení rozhodnutia konštatoval, že v danom prípade odporca postupoval v súlade so zákonom, keď žiadosť navrhovateľa o poskytnutie právnej pomoci predložil riaditeľovi Centra právnej pomoci, ktorý si pred rozhodnutím vyžiadal stanovisko Rady centra, ktorá na základe posúdenia predloženej dokumentácie neodporučila postup v zmysle citovaného zákonného ustanovenia.

Námietku navrhovateľa, týkajúcu sa nesprávnych záverov odporcu, pokiaľ ide o konštatovanie, že spoločníkom a konateľom spoločnosti navrhovateľa je jedna a tá istá osoba, vyhodnotil súd prvého

stupňa síce ako opodstatnenú, avšak pre posúdenie odôvodnenosti jeho žiadosti za irelevantnú, rovnako ako aj jeho námietku týkajúcu sa porušenia zákona č. 211/2000 Z. z. o slobodnom prístupe k informáciám zo strany odporcu, keďže v citovanom zákonom ustanovení § 5b ods. 6 sú stanovené podmienky pre posudzovanie predmetného nároku navrhovateľa. Súd tak nepovažoval za potrebné týmito námietkami sa podrobne zaoberať.

Krajský súd uviedol, že je neprijateľný názor navrhovateľa, v zmysle ktorého, tým že mu v predmetnom konaní vo veci samej bolo priznané oslobodenie od súdneho poplatku, sa mu musí automaticky priznať aj nárok na poskytnutie právnej pomoci v zmysle zákona o poskytovaní právnej pomoci. Dôvodil tým, že súd v zmysle ustanovenia § 30 O.s.p. odkáže účastníka, ktorý požiada o ustanovenie advokáta a ktorému bolo priznané oslobodenie od súdnych poplatkov, na Centrum právnej pomoci, ktorému však automaticky nevzniká povinnosť priznať právnu pomoc a určiť advokáta, keďže oslobodenie od súdnych poplatkov a bezplatná právna pomoc sú dva rôzne inštitúty, o ktorých rozhodujú rôzne orgány na základe osobitne upravených podmienok pre posudzovanie uvedených nárokov.

Ďalej uviedol, že čl. 47 ods. 2 Ústavy SR garantuje právo každého na právnu pomoc v konaní pred súdmi a inými orgánmi za podmienok ustanovených zákonom, pričom ide o právo na právnu pomoc, nie však na bezplatnú právnu pomoc. Túto poskytuje štát z prostriedkov štátneho rozpočtu. Je preto legitímne, ak štát zároveň stanovil podmienky, za ktorých túto bezplatnú právnu pomoc bude poskytovať. Pri právnických osobách, ako to vyplýva z už vyššie uvedeného, zákonodarca len všeobecne zakotvil možnosť, nie povinnosť poskytnutia bezplatnej právnej pomoci aj právnickým osobám z prostriedkov centra za podmienky, že ide o vec hodnú osobitnej ochrany a potreby zabezpečenia prístupu k spravodlivosti, pričom výlučné posúdenie tejto otázky zveril do právomoci riaditeľa centra.

Na základe dokazovania vykonaného v správnom i súdnom konaní, vyhodnotiac vykonané dôkazy jednotlivo i v ich vzájomnej súvislosti ustálil, že v danom prípade uvedené podmienky pre priznanie predmetného nároku navrhovateľovi ako právnickej osobe splnené nie sú.

Vzhľadom na to, že súdne konanie, v rámci ktorého navrhovateľ požiadal o ustanovenie zástupcu z radov advokátov je konaním v oblasti obchodného práva a jeho predmet (zaplatenie sumy 42.871,60 eur s príslušenstvom z titulu neuhradenej ceny za dodávku tepla a teplej úžitkovej vody) súvisí s bežnou podnikateľskou činnosťou navrhovateľa, realizovanou v rámci predmetu jeho činnosti, zapísaného v obchodnom registri, vychádzajúc aj z obsahu listín, obsiahnutých v administratívnom spise, súvisiacich s predmetným konaním (rozsudky súdov I. a II. stupňa, odvolanie, dovolanie a pod.), súd zhodne s odporcom vyjadril názor, že v danom prípade nejde o vec hodnú osobitnej ochrany a potreby zabezpečenia prístupu k spravodlivosti tak, ako to má na mysli ustanovenie § 5b ods. 6 zákona č. 327/2005 Z. z. o poskytovaní právnej pomoci osobám v materiálnej núdzi v znení neskorších predpisov. Súd zväžil všetky uvedené skutočnosti a na ich základe a v súlade s citovanými zákonnými ustanoveniami podľa ustanovenia § 250q ods. 2 O. s. p. napadnuté rozhodnutie odporcu ako zákonné potvrdil.

Neúspešnému navrhovateľovi uložil povinnosť zaplatiť súdny poplatok podľa ustanovenia § 2 ods. 4 druhá veta v spojení s ustanovením § 5 ods. 1 písm. h) zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v znení neskorších predpisov, v sume 35 eur určenej podľa položky č. 10e/ Sadzobníka súdnych poplatkov tvoriaceho prílohu zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v znení neskorších predpisov.

Voči rozsudku krajského súdu podal navrhovateľ včas odvolanie, v ktorom namietal, že krajský súd dostatočne nepreskúmal, či bol riadne zistený skutkový stav, z ktorého orgán, ktorý vo veci rozhodol vychádzal, nakoľko mal za to, že zistenie skutkového stavu, z ktorého vychádzali správne rozhodnutia, je v rozpore s obsahom spisu v zmysle § 250j ods. 2 písm. b) O.s.p.. Ak správny orgán posúdil vec nesprávne, odôvodňuje to zrušenie rozhodnutia správneho orgánu súdom podľa § 250j ods. 2 O.s.p. Súd nedostatočne zistil skutkový stav, čo je dôvodom na podanie odvolania (§ 221 ods. 1 písm. h)

O.s.p.). Navrhovateľ zároveň navrhol odklad vykonateľnosti napadnutého rozhodnutia.

Poznamenal, že súd nemôže zdôvodňovať nepriznanie nároku na poskytnutie právnej pomoci tým, že súdne konanie, v rámci ktorého navrhovateľ požiadal o ustanovenie zástupcu z radov advokátov je konaním v oblasti obchodného práva a jeho predmet súvisí s bežnou podnikateľskou činnosťou navrhovateľa, t. j. že žiadateľ je právnickou osobou. Súd sa vôbec nezaoberal jeho námietkou - nerešpektovaním zásad správneho konania zo strany odporcu, pričom ide o takú vadu konania, ktorá musí mať za následok zrušenie rozhodnutia. V odôvodnení svojho rozhodnutia to odporca vôbec nespomína, hoci to bolo jeho povinnosťou.

Zdôraznil, že súd sa vôbec nezaoberal ani ďalšou jeho námietkou, a to podstatnou vecou pri posudzovaní nároku na poskytnutie právnej pomoci, ktorú uviedol v odvolaní, a to, že navrhovateľ nemôže reálne disponovať žiadnym majetkom a rovnako nemá žiadne príjmy. Súd sa tiež nevysporiadal s nepravdivým tvrdením správneho orgánu v odôvodnení svojho rozhodnutia „Žiadateľ požiadal žiadosťou zo dňa 07.03.2014, ktorá bola centru doručená dňa 12.03.2014...“, pričom žiadosť navrhovateľa bola doručená odporcovi už 28.10.2013.

Podľa navrhovateľa nedostatok riadneho a preskúmateľného odôvodnenia rozhodnutia znamená porušenie základného práva na súdnu ochranu (čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd) a spôsobuje, že konanie je zaťažené inou vadou (§205 ods. 2 písm. b/ O.s.p.), ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci a zároveň je porušením konkrétneho procesného ustanovenia, ktorého bezprostredným následkom bolo odňatie možnosti účastníkovi konať pred súdom (§ 221 ods. 1 písm. f/ O.s.p.).

Má za to, že podaný opravný prostriedok bol dôvodný, súd nedostatočne zistil skutkový stav a jeho rozhodnutie je nepreskúmateľné aj pre nedostatok dôvodov s tým, že nepreskúmateľnosť rozhodnutia je inou vadou konania (§ 205 ods. 2 písm. b/O.s.p), ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci a ktorá v konečnom dôsledku má za následok odňatie možnosti účastníka konať pred súdom.

Podľa konštantnej judikatúry súd odňal účastníkovi možnosť konať pred súdom, ak nevyhovelo jeho žiadosti a neustanovil mu právneho zástupcu z radov advokátov, hoci účastník splnil podmienky pre oslobodenie od súdnych poplatkov, právne zastúpenie bolo potrebné pre riadne uplatňovanie jeho práv a nešlo o zjavne bezdôvodné alebo zjavne neúspešné uplatňovanie práva. Predchádzajúcimi rozhodnutiami súdov, ktoré podrobne skúmajú pomery účastníka konania, či spĺňa podmienky oslobodenia od súdnych poplatkov je dostatočne preukázané, že navrhovateľ je v situácii obmedzujúcej jeho možnosti znášať náklady svojho zastúpenia pred súdom, a že tieto rozhodnutia sú len potvrdením toho, že krajský súd nepreskúmal, či bol riadne zistený skutkový stav.

Poukázal na novelu O.s.p. v znení § 30 O.s.p., ktorou došlo k vytvoreniu legislatívnej diery s tým, že pre právnické osoby nie je zabezpečený prístup k spravodlivosti, ak sa právnická osoba ocitne v takej situácii ako navrhovateľ, keď si nemôže z objektívnych príčin dovoliť zvoliť si právneho zástupcu a hradiť náklady spojené so zastupovaním pred súdom.

Na základe uvedeného navrhol zrušiť rozsudok krajského súdu.

Odporca vo vyjadrení k odvolaniu uviedol, že napadnuté rozhodnutie súdu považuje za zákonné a správne, vydané v súlade so zisteným skutkovým stavom a platnými právnymi predpismi. Zdôraznil, že rozhodnutie o oslobodení od súdnych poplatkov neznamena automaticky aj právo na bezplatnú právnu pomoc zo strany štátu. Tento rozdiel je zvýraznený rozdielnymi subjektmi, ktoré rozhodujú o týchto nárokoch, ako aj rozdielnymi predpismi, ktoré upravujú podmienky na tieto nároky.

Ďalej poukázal na to, že čl. 47 ods. 2 Ústavy SR garantuje právo každého na právnu pomoc v konaní pred súdmi a inými orgánmi za podmienok ustanovených zákonom. Ide o právo na právnu pomoc, žiadny článok ústavy ani Dohovoru však nezakotvuje právo na bezplatnú právnu pomoc. Odporca je

presvedčený, že svojim rozhodnutím žiadnym spôsobom nezasahuje do práva navrhovateľa na právnu pomoc, či na prístup k súdu, čo potvrdzujú aj rozhodnutia Ústavného súdu SR (II. US 60/08, II. ÚS 253/2013-24).

Poukázal na to, že účelom zákona č. 327/2005 Z. z. nie je poskytovať ochranu podnikateľskému prostrediu, resp. majetku obchodných spoločností, ale chrániť a poskytovať právnu pomoc fyzickým osobám v materiálnej núdzi a výnimočne osobám (aj právnickým) za splnenia podmienky, že ide o vec, kde poskytnutie právnej pomoci je celospoločensky žiaduce. Aplikácia § 5b ods. 6 zákona č. 327/2005 Z. z. má výlučne fakultatívny charakter, preto je na úvahe odporcu, či uvedené ustanovenie využije a aké postupy pri vyhodnocovaní jednotlivých prípadov zvolí, pričom už z formulácie § 5b ods. 6 zákona č. 327/2005 Z. z. je zrejmé, že nejde o inštitút pravidelný, ale o výnimočný, kde musia existovať osobitné okolnosti odôvodňujúce poskytnutie bezplatnej právnej pomoci. Riaditeľka Centra po posúdení žiadosti navrhovateľa dospela k záveru, že u navrhovateľa takéto osobitné okolnosti odôvodňujúce využitie tohto inštitútu zistené neboli. Skutočnosti, z ktorých pri tomto posúdení vychádzala ako aj úvaha, ktorou sa riadila, sú uvedené v odôvodnení napadnutého rozhodnutia.

Mal za to, že žiadosť navrhovateľa o právnu pomoc bola riadne posúdená, čoho výsledkom bolo rozhodnutie o nepriznaní nároku na právnu pomoc, ktoré obsahuje podrobné odôvodnenie tohto výroku. Námietky navrhovateľa uvedené v odvolaní považoval za nedôvodné. Na základe uvedených skutočností navrhol odvolaciemu súdu, aby potvrdil rozhodnutie krajského súdu.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O.s.p.), preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa spolu s konaním, ktoré mu predchádzalo bez nariadenia pojednávania v súlade s § 250ja ods. 2 O.s.p. a jednomyseľne dospel k záveru, že odvolanie navrhovateľa nie je dôvodné, pretože napadnutý rozsudok je vo výroku vecne správny; preto ho po preskúmaní opodstatnenosti odvolacích dôvodov postupom podľa § 219 ods. 1 a 2 O.s.p. potvrdil. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 31.05.2017 po tom, čo deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený na úradnej tabuli a internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (www.nsud.sk) najmenej päť dní vopred (§ 156 ods. 1 a 3 O.s.p.).

Podľa § 244 ods. 1, 2 a 3 O.s.p., v správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy. V správnom súdnictve preskúmajú sudy zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov štátnej správy, orgánov územnej samosprávy, ako aj orgánov záujmovej samosprávy a ďalších právnických osôb, ako aj fyzických osôb, pokiaľ im zákon zveruje rozhodovanie o právach a povinnostiach fyzických a právnických osôb v oblasti verejnej správy. Rozhodnutiami správnych orgánov sa rozumejú rozhodnutia vydané nimi v správnom konaní, ako aj ďalšie rozhodnutia, ktoré zakladajú, menia alebo zrušujú oprávnenia a povinnosti fyzických alebo právnických osôb alebo ktorými môžu byť práva, právom chránené záujmy alebo povinnosti fyzických osôb alebo právnických osôb priamo dotknuté.

Podľa § 2 zákona o poskytovaní právnej pomoci, tento zákon ustanovuje podmienky poskytovania právnej pomoci, postup fyzických osôb a príslušných orgánov v konaní o nároku na priznanie právnej pomoci a inštitucionálne zabezpečenie poskytovania právnej pomoci.

Podľa § 4 ods. 1 písm. a) zákona o poskytovaní právnej pomoci, na účely tohto zákona je právnou pomocou poskytované právnych služieb osobe oprávnenej podľa tohto zákona v súvislosti s uplatňovaním jej práv, ktoré zahŕňajú najmä právne poradenstvo, pomoc pri mimosúdnych konaniach, vrátane sprostredkovania riešenia sporov formou mediácie spisovanie podaní na sudy, zastupovanie v konaní pred súdmi a vykonávanie úkonov s tým súvisiacich a úplné alebo čiastočné uhrádzanie nákladov s tým spojených.

Podľa § 5b ods. 6 zákona o poskytovaní právnej pomoci, ak ide o vec hodnú osobitnej ochrany a potreby zabezpečenia prístupu k spravodlivosti, môže riaditeľ po predchádzajúcom stanovisku rady rozhodnúť o úhrade peňažných prostriedkov na účely poskytnutia právnej pomoci osobám, ktoré

nesplňajú podmienky na poskytnutie právnej pomoci podľa tohto zákona z prostriedkov centra.

Predmetom súdneho konania bolo preskúmanie zákonnosti rozhodnutia odporcu sp. zn 3805/2014-KaKE, R. z. 36777/2014 zo dňa 26.06.2014, ktorým v zmysle ustanovenia § 5b ods. 6 zákona o poskytovaní právnej pomoci nepriznal navrhovateľovi nárok na poskytnutie právnej pomoci.

Napadnuté rozhodnutie odporca odôvodnil tým, že riaditeľka centra v zmysle ustanovenia § 5b ods. 6 zákona o poskytovaní právnej pomoci rozhodla, že nesúhlasí s úhradou peňažných prostriedkov z prostriedkov centra na účely poskytnutia právnej pomoci v právnej veci žiadateľa s tým, že žiadateľ nespĺňa podmienky na poskytnutie právnej pomoci v zmysle citovaných zákonných ustanovení, preto odporca rozhodol tak, že žiadateľovi nepriznal nárok na poskytovanie právnej pomoci.

Právne závery odporcu si osvojil krajský súd, ktorý v napadnutom rozhodnutí uviedol, že na základe dokazovania vykonaného v správnom i súdnom konaní, vyhodnotiac vykonané dôkazy jednotlivo a v ich vzájomnej súvislosti je nutné konštatovať, že v danom prípade neboli splnené podmienky pre priznanie nároku na právnu pomoc navrhovateľovi ako právnickej osobe. Krajský súd zhode s odporcom vyjadril názor, že v predmetnom prípade sa nejedná o vec hodnú osobitnej ochrany a potreby zabezpečenia prístupu k spravodlivosti tak, ako to má na mysli ustanovenie § 5b ods. 6 zákona o poskytovaní právnej pomoci.

Odvolanie navrhovateľa voči rozhodnutiu súdu prvého stupňa bolo založené na námietke nedostatočne zisteného skutkového stavu, nerešpektovania zásad správneho konania, nemajetnosti navrhovateľa a nepreskúmateľnosti rozhodnutia pre nedostatok dôvodov. Navrhovateľ tiež namietal odňatie možnosti konať pred súdom a legislatívnu dieru v súvislosti s oslobodením od súdnych poplatkov.

Odvolací súd po preskúmaní súdneho a pripojeného administratívneho spisu zistil, že navrhovateľ žiadosťou zo dňa 24.10.2013 (doručenou odporcovi dňa 28.10.2013) požiadal o ustanovenie právneho zástupcu z radov advokátov v zmysle § 30 O.s.p. v konaní vedenom na Okresnom súde Košice - okolie, sp. zn. 12Cb/71/2001 vo veci podania mimoriadneho opravného prostriedku voči rozsudku Krajského súdu v Košiciach č. k. 4Cob/37/2013-682 zo dňa 27.08.2013, na ktorú odporca reagoval listom zo dňa 28.10.2013, v ktorom dal navrhovateľovi do pozornosti, že zo zákona o poskytovaní právnej pomoci vyplýva, že môže poskytovať právnu pomoc len fyzickým osobám, preto nemohol rozhodnúť o poskytnutí právnej pomoci právnickej osobe a vyhovieť tak navrhovateľovej žiadosti.

Dňa 12.03.2014 bola odporcovi doručená opätovná žiadosť navrhovateľa zo dňa 07.03.2014 o ustanovenie zástupcu (doplnená podaním zo dňa 01.04.2014), ktorou sa navrhovateľ domáhal o ustanovenie zástupcu z radov advokátov.

Prejednávaná vec bola pred rozhodnutím odporcu v zmysle ustanovenia § 5b ods. 6 zákona o poskytovaní právnej pomoci postúpená riaditeľke odporcu na posúdenie, či sa v danej právnej veci jedná o vec hodnú osobitnej ochrany a potreby zabezpečenia prístupu k spravodlivosti. Riaditeľka odporcu po preštudovaní návrhu kancelárie odporcu a stanoviska rady k návrhu na úhradu peňažných prostriedkov na účely poskytnutia právnej pomoci z prostriedkov odporcu rozhodla o neudelení súhlasu s úhradou peňažných prostriedkov z prostriedkov odporcu na účely poskytnutia právnej pomoci v právnej veci navrhovateľa.

Na podklade uvedeného rozhodnutia riaditeľky centra zo dňa 02.06.2014 rozhodol odporca v právnej veci navrhovateľa napadnutým rozhodnutím o nepriznaní nároku na poskytnutie právnej pomoci. Z rozhodnutia odporcu je odvolaciemu súdu zrejmé, že vydal rozhodnutie o nepriznaní nároku na poskytovanie právnej pomoci až potom, čo obdržal rozhodnutie riaditeľky o nesúhlase s aplikáciou ustanovenia § 5b ods. 6 zákona o poskytovaní právnej pomoci v právnej veci navrhovateľa.

V súvislosti s rozhodnutím riaditeľky centra zo dňa 02.06.2014 považuje odvolací súd za dôležité uviesť, že samotné rozhodnutie okrem konštatovania, že riaditeľka po dôkladnom preštudovaní návrhu

kancelárie a stanoviska rady k návrhu rozhodla o nesúhlase s postupom v zmysle ustanovenia § 5b ods. 6 zákona o poskytovaní právnej pomoci obsahuje už len podpis riaditeľky centra, avšak opis skutkového a právneho stavu, opis skutočností podstatných pre posúdenie návrhu a nesúhlasné stanovisko členov rady s uvoľnením prostriedkov centra na účely poskytnutia právnej pomoci navrhovateľovi (4 členovia rady neodporučili úhradu peňažných prostriedkov, 1 člen rady úhradu peňažných prostriedkov odporučil a 1 člen rady sa nevyjadril) vyplývajú z pripojeného záznamu o posúdení návrhu kancelárie odporcu riaditeľkou odporcu, čo považuje odvolací súd za postačujúce na zachovanie zákonnosti postupu riaditeľky odporcu pri posudzovaní žiadosti navrhovateľa v zmysle ustanovenia § 5b ods. 6 zákona o poskytovaní právnej pomoci.

Zákon o poskytovaní právnej pomoci umožňuje priznať nárok na poskytovanie právnej pomoci aj v prípadoch, kedy na to nie sú splnené zákonom stanovené podmienky, Najvyšší súd Slovenskej republiky však v takýchto prípadoch zastáva názor, že i v prípade „zákonnej výnimky“ reprezentovanej možnosťou poskytnúť právnu pomoc podľa ustanovenia § 5b ods. 6 zákona o poskytovaní právnej pomoci, musí byť s cieľom vyhnúť sa akejkolvek ľubovôli a v snahe dosiahnuť vydávanie preskúmateľných rozhodnutí rozhodnutie odporcu aspoň v minimálnej miere odôvodnené. Žiadateľ o poskytnutie právnej pomoci má zákonné právo poznať dôvod, pre ktorý mu bola odopretá bezplatná, resp. takmer bezplatná právna pomoc, pričom bez náležitého odôvodnenia je rozhodnutie správneho orgánu nepreskúmateľné. Uvedené však neplatí v prejednávanej veci, kedy odporca jasne, určito a zrozumiteľným spôsobom zdôvodnil, aké boli dôvody nepriznania nároku na poskytnutie právnej pomoci (stručný opis skutkového stavu; citácia príslušných zákonných ustanovení; v rámci vlastného právneho zdôvodnenia dostatočná identifikácia konania, v ktorom sa žiada ustanovenie právneho zástupcu; označenie navrhovateľom predložených dôkazov; poukaz na rozhodnutie riaditeľky odporcu a zhodnotenie prijatých právnych záverov), preto odvolací súd v predmetnej otázke v podrobnostiach odkazuje na odôvodnenie napadnutého rozhodnutia odporcu. V súvislosti s uvedeným odvolací súd dáva do pozornosti, že odporca bol viazaný rozhodnutím riaditeľky odporcu, a teda nemohol v rozpore s rozhodnutím riaditeľky odporcu priznať navrhovateľovi nárok na poskytnutie právnej pomoci.

Vo svetle uvedeného odvolací súd konštatuje, že krajský súd postupoval správne, keď napadnuté rozhodnutie odporcu potvrdil. Krajský súd sa posudzovanou vecou dôsledne zaoberal a vyvodil správne skutkové aj právne závery, ktoré náležite aj odôvodnil, a s ktorými sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje. Navyše odvolací súd zistil, že odvolanie navrhovateľa neobsahuje také právne relevantné tvrdenia a dôkazy, ktoré by mohli ovplyvniť vecnú správnosť napadnutého rozsudku krajského súdu, preto vyhodnotil odvolacie námietky navrhovateľa ako nedôvodné.

Vzhľadom na vyššie uvedené odvolací súd napadnutý rozsudok krajského súdu s poukazom na § 250l ods. 2 O.s.p. v spojení s § 219 ods. 1 O.s.p. ako vecne správny potvrdil.

Odvolanie navrhovateľa smerovalo aj proti výroku o povinnosti zaplatiť súdny poplatok vo výške 35,- Eur podľa položky 10 písm. e/ Sadzobníka súdnych poplatkov, ktorý tvorí prílohu zákona č. 71/1992 Zb. ako poplatníkovi, ktorý podal opravný prostriedok proti rozhodnutiu správneho orgánu a v konaní nebol úspešný (§ 2 ods. 4 zákona). Vzhľadom na výsledok odvolacieho konania a predovšetkým na skutočnosť, že navrhovateľ v konaní nepožiadaval o oslobodenie od súdnych poplatkov, bolo potrebné potvrdiť rozhodnutie krajského súdu aj v tejto časti.

O trovách odvolacieho konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky tak, že účastníkom ich náhradu nepriznal (§ 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 250l ods. 2 O.s.p., § 250k ods. 1 O.s.p. s použitím § 246c ods. 1 vety prvej O.s.p.), pretože navrhovateľ v tomto konaní nemal úspech a odporca nemá na ich náhradu zákonný nárok ani v prípade úspechu.

S poukazom na ustanovenie § 492 ods. 1 zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok postupoval odvolací súd v konaní podľa predpisov účinných do 30.06.2016 (zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku n i e j e prípustný opravný prostriedok.